

ПОУЧЕНИЕ.

ЗАРАДИ ЗАВИСТЬТА.

Бяхъ же нѣщій ѿ книжникъ тѣ сѣдѣще, и помышляюще въ сердцахъ своихъ: что сей такъ глѣтъ хулы.

Марк. гл. ѳ. ст. 5. и 3.

Должни сме нѣе грѣшнѣи да терпиме, кога ны укораватъ други те: зацо то самъ си безгрѣшный сынъ Божій се осѣждава отъ книжницы те, когато дошелъ отъ Галілейските страны пакъ въ Капернаѳмъ, гдѣ то направилъ въ той самый день три голѣмы ползы. Перво сказалъ на гражданы те поученіе, въ което истолкѣвалъ небесно то свое учительство, съ толкѣва сладость, и съ толкѣва сила, цѣто привлеклъ почти (хаменъ) сичкѣиа градъ въ томъ домъ, гдѣ то той проповѣдвалъ слово, и былъ обиколенъ отъ сѣкаде сое народъ за да го слѣшатъ, като, побчавалъ: „слышано бысть, шкъ въ домъ есть, и абѣе соврашася мнози, шкоже к томъ не вмѣшатися ни при дверехъ: и глаголаше имъ слово“ (Марк. гл. ѳ. ст. 4, и 5.) Второ, исцѣлилъ той соедна своа всесилна дѣма оногова вѣднаго, разслабленнаго человекка, когото носели четырма дѣши: „В о-